

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Bunul Dascal.

Să călătorim în sufletul nostru spre inzula „Sfânta Elena”, unde marele împărat Napoleon, lipsit de puternica-i împărăție se găsește exilat împreună cu generalul sau credincios Bertrand. Îi găsim povestind. Vorbesc de Isus Hristos, pe Care împăratul îl apără cu căldură arzătoare și cu puterea geniului său îl preamărește. Să-l ascultăm ce spune! „El (Hristos) nu filozofează, nu cere împrumut dela știință, învățatura Lui nu-i cerșită, este originală și o întărește cu minuni. El este trimis spre sufletul omului, acestuia îi sârvește „buna veste” a Evangheliei. Ce priveliște! Hristos își deschide gura spre învățătură și neamuri se alipesc de El. Domnia Ta domnule general mă numești și mă asemeni când cu marele împărat Cezar când cu Alexandru cel mare. Oh Bertrande între Hristos și nime este o mare și adâncă prepastie peste care nu este punte de trecere.”

Spiritul omului are fire scrutătoare. Nu se odihnește, pururea scrutează. Și dacă după multă oboseală găsește adevărul, se îngrozește, când îl întimpină îndoiala cu întrebarea *oare?* Oare să fie așa? Oare nu cumva e altmintrenea? Cine știe? Intelept să fii ca Platon ori Cicerone, marea lor minte nu-i în stare să născocască ceva sigur. Pururea te întimpină în-

doiala cu întrebarea-i obișnuită: oare nu cumva e altmintrenea?

De aici putem vedea, că omenimea în chestiele de adâncime ale vieții, are mare lipsă de un maestru, care să-o lumineze și îndrepte. Acest maestru, acest dascal numai Dumnezeu poate fi, căci omul părăsit pe puterile sale, chiar Platon ori Cicerone să fie — nu se fericește.

Măestrul nostru „bunul Dascal” este însuș Hristos, căci „om” nici când n’a fost în stare să vorbească ca El.

* * *

Și înainte de Hristos a luminat soarele, și pe atunci lucea stele pe cer, dar în lumea sufletească a omenimei cerul era acoperit cu nuori negri și întunecoși. Nuorii grei ai îndoielei și neștiinții apăsau sufletele. Pipăiau ca în întuneric și nu se puteau îndrepta. Priveau spre cer, dar alinare și încredere nu se sălășluiau în ele. Știau oamenii ceva despre Dumnezeu. Nu se nădăiau, că de-a supra stelelor un bun Părinte păzește pe fiii oamenilor. Priveau înainte spre viitorul nehotărit, al cărui vâl nime nu l’a desfăcut și n’au găsit alt ceva decât moartea înfiorătoare și fără nădejde. În zădar se pleca soția iubitoare pe peptul bărbatului său moribund — nădejdea reviderei nu o

potea mângăia. Despre trecut și mai puțin știau. Dacă micul băiat întreba pe tatăl său: Taică dragă, de unde-i lumea aceasta mare, florile și păsările? Părintele sau că mișcă din umeri său că-i spunea ceva povește.

Intr'o atare lume sufletească nici ca ne putem mira, dacă chiar mare învățat Aristotele pe patu-i de moarte strigă fără nădejde că „In îndoială am trăit, în aceea și mor, căci nu știu unde merg. Ah ființă supremă, fii cu milă spre mine!” Alchibiade cu aceea întrebare se îndreaptă către dascalul său bătrânul Socrate: „Taică, spune-mi dară, cum trebuie să cinstesc în mod vrednic Dumnezeu?” La ce i se răspunde: „Preline, aceasta numai singur Dumnezeu o știe. Avem să așteptăm, până El însuși va trimite pe cutareva Înțelept din cer, Care să ne învețe a cunoaște aceasta”. „Ah! — suspine învățacul — numai dacă ar veni până voi fi încă în viață!” Poezii — ce e drept — visau, despre un anumit loc de fericire, care îl numeau „Elizeum” unde vor să ajungă cei buni după moarte, dar cine ar fi putut să le dea chizeștie, că visul lor are să fie adevărat?

(Va urma.)

1925.

An sfânt iubilare.

(Urmare.)

Pentru ca să poată fi partași de aceasta indulgență cât mai mulți credincioși, Părintele nostru Papa Piu al XI-lea dă cu prilejul aceasta cele mai largi puteri păstorilor suflătești, de a putea deslega de excomunicațiuni, de cenzuri, de diferite păcate rezervate într'un chip deosebit Scaunului

Apostolic sau Episcopilor; — puteri ce nu le au îndeobște duhovnicii, cari se află afară de Roma. Călătoria spre cetatea eternă este totodată și un pelerinaj la locurile sfinte ale creștinismului. Căci în adevăr între condițiunile cerute pentru câștigarea indulgenței pe lângă spovadă și sfânta împărtășenie, se cere vizitarea mormintelor sfinților Apostoli Petru și Paul, apoi a bisericilor Sf. Maria-Maggiore și Sf. Ioan din Lateran, în mai multe zile dearândul. Dacă cineva ar fi împiedicat să le îplinească pe toate, i se ușurează condițiunile potrivit împrejurărilor.

La vizitarea diferitelor locuri sfinte Păr. Papa îndeamnă pe credincioși să se roage într'un chip deosebit pentru stabilirea păcii adevărate între popoare, pentru unirea tuturor bisericilor creștine cu cea catolică și pentru locurile sfinte din Palestina.

Cântărind cele scrise mai sus ne putem da seamă într'u câtva de însemnătatea anului iubilare. Cele petrecute în ceilalți ani iubilari ne întăresc în acest adevăr, căci se numără cu sutele de mii aceia cari au alergat la Roma cu acest prilej. Câți oameni îndușmâniți cu Dumnezeu s'au folosit de un asemenea timp ca să se împace iarăș cu dânsul: câți oameni drepți au crescut în sfintenie, ațrăgându-și cele mai înbelșugate haruri cerești!

Părintele Papa nădăjduște că acest an sfânt va strânge și mai mult pe toți creștinii lângă Scaunul Apostolic și prin aceasta se vor uni și înțelege și mai ușor între dânsii.

La Roma nici un catolic nu este cu totul străin, căci se află în patria sa spirituală. Aici vede cu ochii centrul unității catolice, care se ridică deasupra tuturor naționalităților; care caută să păstreze buna înțelegere în-

tre toate popoarele de pe fața pământului. Ce bucurie și înălțare sufletească va simți el în acest loc venerabil! Și cât nu va ridica înflăcărea sa pentru întreținerea misiunilor catolice, văzând expozițiunea mondială din Vatican, menită să arate lumii întregi progresele făcute cu răspândirea credinței și a civilizației între păgâni.

Să ne rugăm așadar cu toată râvna ca acest an iubilare și sfânt să reușească cât mai bine.

(„Lumina Creștinului”. Iasi.)

Din catehism.

2. Ce este împărăția cerului?

Dumnezeu este nemărginit în toată privință, prin urmare este nemărginit și în privința întinderii și a spațiului. Ori unde ar pute se fie ceva, el este de față. Sufletul omului este un ce mărginit, sufletele inviate pentru fericire veșnică, vor putea să se transmită prin actul voinței din un loc în altul, însă nu vor fi prezenți în tot locul. Drept aceea, este părerea tuturor învățaților bisericești și este învățătura bisericii că: împărăția cerului va fi un loc anumit. —

Împăratul David spune că „se vor îmbăta fericirii de bogăția casei tale Doamne și din părăul fericirii tale se vor adăpa.”

Însuși Mântuitorul seamănă împărăția cerului cu o nuntă, o numește în alt loc viață, față de viața aceasta de pe pământ, care o numește moarte „și vor trece din moarte în viață”.

De sine se înțelege că firea omenească nu poate să-și facă o idee absolut perfectă despre viața supra firească.

Mântuitorul lumii la judecată va

spune celor de a dreapta lui: „Veniți binecuvântații părintelui meu și moșteniți împărăția, care este gătită voua dela întemeierea lumii”.

Din aceste cuvinte vedem că fericirea principală a celor din cer va fi însuși Dumnezeu, precum spune el în Sf. Scriptură: „fii credincios până în sfârșit și eu-ți voi fi fie resplata cea mare”. O fericire secundare va fi traiul în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta împărăție trebuie se fie cea mai desăvârșită și cea mai măreață faptură a lui Dumnezeu, care a făcut o el cum ne spune; dela întămărirea lumii.

Cât de măreață trebuie să fie aceasta împărăție, când el însuși ne-a învățat în *Tatăl nostru* să ne rogam pentru venirea acestei împărății, zicând: „vină împărăția Ta”.

Caracterul fundamental al acestei împărății este veșnicia, cum a spus însuși Mântuitorul, că după jedecata pronunțată vor merge cei osindiți în muncă de veci, iar dreptii în viața vecilor. —

După aceasta răspundem la întrebarea pusă că:

Împărăția cerului este acel loc, unde domnește veșnică și deplină fericire.

Lacomia.

Isus a zis: Mi e sete. (Ioan 19. 28.)

S. scriptura ne spune că odată Baltazar împăratul Babilenienilor a dat un prinz strălucit celor mai de frunte al țării sale. După ce s'a îmbălat cu ocaziunea acelu prinz strălucit a lăsat se-i se aducă înainte vasele cele sînte de aur și argint ale bisericii din Ierusalim căci le-a dus cu sine Năbucodonozor tatăl seu când a cuprins Ierusalimul și a beut

din ele cu cei mai de frunte ai țării sale.

Când se petrecea ei astfel calcând cumpătul cel de lipsă în mâncări și beuturi, iacă se vedea o mână care scrise pe pârlele scrisoarea aceasta: „Mane-Tekel-Fares” care nimenea nu o putea nici ceti nici esplica. Singur Profetul Danile se afla, care o ceti și o explica împăratului Baltazar într-acolo, că Dumnezeu-l va lipsi spre el de împărăția, cea ce sa și împlinit încă în noaptea acea, când împăratul fu ucisu, și împărăția îi se lua de cătră Mezii.

Aceasta a fost pedeapsa a tot puternicului Dumnezeu pentru păcatul lacomiei, sau a necumpătului în mâncări și beuturi. Șt. Apostol Pavel numeră păcatul necumpătului în mâncări și beuturi între acele păcate, despre carii se zice, ca cei ce le fac nu vor dobândi împărăția cea cerească.

Păcatul lacomiei, sau necumpătul în mâncări și băuturi e un astfel de păcat, cât fiul lui Dumnezeu a trebuit să suferă pre cruce setea cea mai cumplită, ca să facă destul pentru necumpătul nostru în mâncări și băuturi.

Necumpătul în mâncări și băuturi sau lacomia e o pofta fără cumpăt spre mâncare și băutură. Mâncarea și băutura e un mijloc lăsat de Dumnezeu de a ne ține vieața.

Omul are se mănince și se bea ca se trească, și nu trebuie să trească, ca se mănince și se bea. Cel ce mănincă și bea peste cele de lipsă pentru susținerea vieții — păcătueste. Cel necumpătat în mâncare și beutură întrebuințiază cum nu trebuie mâncările și beuturile cari sunt darurile lui Dumnezeu. El prețuște pântecelul seu mai pre sus de Dumnezeu. Spre a-și indestuli pântecelul își sacrifică averea, viața, sănătatea, și chiar și fericirea cea vecinică.

Lacomia sau necumpătul în mâncări și beuturi aduce cele mai rele urmări cu sine și anume: cel necumpătat în mâncări și beuturi se deosește pre sine mai jos decât animalele. Omul e facut după chipul și asemenarea lui Dumnezeu încât are minte și voe liberă, și încât e făcut dela Dumnezeu sânt, drept, cum e sânt și drept și Dumnezeu, cel necumpătat își neonorează trupul cel format de Dumnezeu și sufletul cel nemuritor ce locuște în trupul lui pentru că neținând cumpătul în mâncări și beuturi se face mai de jos decât animalele, carii știu a ținea cumpătul, în cât nu mănincă nici nu beu mai mult de cât le trebuie. „Tu ți-ai dobândit pântecelul”, zice S-tul Ioan gura de aur, „ca se-l nutrești, nu ca să-l împli, ca se domnești preste el, nu ca el se domnească preste tine, ca se-ți servească ție spre a nutri cele altele părți ale corpului, nu ca tu săi servești lui, nu ca se calci marginile cumpătului”.

(Predice populare G. Popp).

Calendar săptămânal.

7—13 Decemvrie 1924.

7. **Dumineca.** Cuv. Păr. Ambrosie Episcopul Mediolanului, (X. d. inalt. Sf. Cruci. 27 d. Rus. Ap. D. 27. Ev. Inv. V. Vers. 2.
8. Luni. Cuv. Păr. Patapie.
9. Marti. Conceperea Sf. Ana.
10. Mercuri SS. MM. Miha, Ermogenu și Eugraf
11. Joi. Cuv. Păr. Daniil Stîlpticul.
12. Vineri. Sf. Păr. Spiridion și Sf. Alexandru. 252 d. H.
13. Sâmbătă. SS. MM. Eustratie, Auxentie, Eugenie, Mardarie și Orest și Sf. M. Lucia Verg.